

СВОБОДНА МИСЪЛ

2 Анархизмът в Испания

Испанските анархисти и тяхното отношение към болшевиките, към насилието и към движението за равнопоставяне на жените.

3 Излишните

Учителската стачка доказва, че ако има някой излишен в системата на образованието, то е министерството и бюрократите в него от първия до последния.

7 Капитализъм и фашизъм

Фашисти наричаме онези, които считат, че струват повече от останалите и това им дава право да управляват чуждия живот.

10 Философията на Лев Толстой

Московският период на мъдреца е белязан от сблъсък с „новата бедност“ – тази на капиталистическата експлоатация.

11 Куциян – Богданов гол – Белене

Най-страшното в този лагер беше гладът – бавна, сигурна гладна смърт. Който е минал през него, никога няма да го забрави.

ПРОТЕСТЪТ – НАЦИОНАЛЕН ПРИОРИТЕТ

Една голяма стачка на едно съсловие – една малка крачка към истинското народовластие страница 3-6

Страхът

от протестите насмърдява на политическа параноя

Правителството и МВР подготвят промени в Закона за събранията, митингите и манифестациите. Целта на поправките е да ограничат организирането на протести и събрания. За необходимостта от сериозни промени в закона заговори вътрешният министър Румен Петков. Изявлението му дойде ден след като учители от цялата страна обсадиха парламента и скандираха „оставка“ пред Народното събрание, както и пред сградата на Министерския съвет. Тогава властта взе засилени мерки за сигурност. Петков поиска и контрол върху органите, които разрешават митингите, т. е. върху кметовете и общинските съвети. От БСП допълниха, че най-вероятно ще се разшири зоната, в която се забраняват демонстрации, и освен парламентът и военните обекти в нея ще се включат и други институции като Министерския съвет.

Правителството на Станишев е сериозно стресна-

» » продължава на страница 3

„СОЦИАЛДЕМОКРАЦИЯТА ИДВА!“

Заобиколен от глутница гавazi, председателят на народното събрание Георги Пирински припва да я посрещне.

11 октомври 2007

Първи национален митинг на учителската стачка

СВОБОДНА МИСЪЛ

АБОНАМЕНТ 2008

СКЪПИ ЧИТАТЕЛИ,
Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ започва от

15 октомври и завършва на 14 декември. Можете да се абонирате във всички пощенски клонове в страната, а също и в офисите на Артефакт ООД, София, ул. Хубавка 8. На телефон 971 71 71 можете да се обадите, за да изпратим безплатно наш куриер, който да ви абонира.

КАТАЛОЖЕН НОМЕР **649**

1 година: **6,00** лв
6 месеца: **3,00** лв
3 месеца: **1,50** лв

Анархизмът в Испания

» » продължава от миналия брой

Взаимоотношения със социалисти и комунисти

Испания е единствената страна в Европа, където анархистите са имали повече влияние от социалистите. Учените имат свои преподложения за тази – според тях – аномалия. За разлика от по-голямата част от Европа, в началото на века Испания представлява огромна земеделска страна. Маркс и неговите последователи третирали селяните като ненадежден фактор за революционна промяна, залагайки на градските работници. Затова и в този смисъл не е изненадващо, че марксистките идеи са непопулярни или неизвестни сред провинциалните селяни, много от които в сърцата си възприемат анархизма – теория, много по-близка до техните традиции на взаимопомощ и организация на селско равнище. Федералистът Франсиск Пи и Маргал твърди още, че „испанският анархизъм не е нищо повече от израз на федералистките и индивидуалистични традиции в страната, така че испанското анархистко движение не е резултат от абстрактни дискусии или теории на шепя интелектуалци, а резултат на самата социална динамика“. Нещо повече, Испания никога не е била силно обединена на федерално ниво и марксистката държавност изглежда неуместна в регионалистична Испания, където идеята за силно централно правителство никога не е имала традиции, освен в крайно десния спектър. Именно поради тези различни причини анархизмът триумфира в Испания като първостепенна революционна програма.

Има спорадичен, краткотраен и повърхностен съюз между анархистите и комунистическите социалисти, но като цяло отношенията им остават трудни. Един социалистически лидер заявява: „Има голяма бъркотия в мисленето на много другари. Те смятат анархисткия синдикализъм за идеал, който върви успоредно с техния собствен, когато всъщност той е неговата абсолютна антилиза, и също така, че анархистите и синдикалистите са наши другари, докато всъщност те са нашите най-големи врагове.“ Опортюнистическият ОСТ често прибегва до стачкоизменничество, за да провали организациите от НКТ стачки. Обвиненията към социалистическите тактики от страна на анархистите също не са нещо необичайно. В същото време по-радикалните соци-

алисти като ОМРП (POUM) често правят съюзи с анархистите, особено по време на гражданската война и в частност при защитата на Магрид. През 1938 г. е подписан официален пакт на обединение между НКТ и ОСТ (UGT).

До гражданската война комунистите имат изключително ограничено влияние в Испания. Работническата класа, анархистка или не, посреща руската революция с възторг, както правят и много други революционери по света. Тя е приветствана като победа на масите и лъч надежда. Работниците отказват да товарят оръжие на корабите, което може да бъде използвано срещу Червената армия. Безвластниците обаче бързо осъзнават и откриват истинската природа на большевишката власт, особено след бруталното смазване на Кронщатския бунт и отново по-късно, когато Червената армия на Троцки започва атаките срещу черната армия на анархиста Нестор Махно в Украйна. След тези събития отношенията между анархисти и болшевици стават много тежки. НКТ категорично отказва да се присъедини към Коминтерна и започва все по-често да критикува политиката на большевишкото правителство. Комунистическата антипатия към анархизма е също доста силна: когато комунистите придобиват повече власт по време на гражданската война, те извършват репресии срещу анархистките групи, често много жестоки.

Насилието

Въпреки че анархизмът е яростен противник на всяко насилие срещу личността, той никога не е изповядвал ненасилието като единствен начин за борба. Много анархистки бойци виждат в насилието единствено възможен начин за съпротива срещу потисничеството. Тази „пропаганда на дело“ логично набира популярност в края на 19 век – време на брутална полицейщина и авторитаризъм. Известен брой убийства през този период се приписва на *Desheredados* (Обезнаследените). Други убийства и бомбени атаките се приписват на групата *Mano negra* (Черната ръка), въпреки че има доказателства, че групата е сензационен мит, създаден от полицията и Гражданската гвардия, известна със своята жестокост. Добре е известно, че полицията често стои зад акции, осъществени от враговете на анархистите, които после приписва на анархистите или из-

ползва враговете им като оръжие за своите репресии. *Los solidarios* (Солидарните) и *Los amigos de Durruti* (Приятелите на Дурути) са други две групи, които използват насилие като политическо оръжие. Последната група е отговорна за ограбването на Банката на Билбао, откъдето са експроприрани 300 000 песети, и за убийството на кардинала архиепископ на Сарагоса Хуан Солдевила Ромеро – изявен реакционен клерикал. В своята автобиография режисьорът Луис Бунюел споменава, че когато чули за това убийство, извършено от Дурути и Асказо, вдигнали тост, заедно със свой приятел, без да бъдат анархисти, тъй като смятали този кардинал за наистина отвратителна църковна фигура и отвратителен човек.

„Солидарните“ престават да използват насилие, когато пада диктатурата на Примо де Ривера и когато анархистите имат много повече възможности да работят легално.

По-късно анархисти стоят зад редица палежи на църкви в цяла Испания. Църквата от край време е мразена от антиавторитарно настроените хора. По това време вече църквата няма такова влияние като в миналото, но възходът на антикатолическите настроения съвпада с реалната подкрепа, която църквата оказва на фашизма. Много от тези палежи не са извършени от анархисти, а от обикновени работници и селяни или членове на други политически партии и движения, като например антиклерикалната Радикална партия. Въпреки това анархистите често са използвани като изкупителна жертва от властите.

Изключителна рядкост е насилието към цивилни граждани. Един наблюдател съобщава за инциденти, в които сводници и дилъри на дрога са застреляни на място от анархисти. Насилствената колективизация е изключително рядко явление и ако има такива сведения, те са винаги в контекста на военната мобилизация по време на гражданската война. Като цяло обаче индивидуалните предприятия са уважавани от анархистите – те се противопоставят на принудата в много по-голяма степен, отколкото на гребната частна собственост.

Много анархисти в Испания водят аскетичен начин на живот в хармония със своите безвластнически възгледи. Пушенето, пиненето, хазартните игри и проституцията са категорично отхвърлени от тях. Анархистите отказват и

всякакви взаимоотношения с институции, срещу които се борят: повечето от тях не сключват брак, не учат в държавни училища – безвластническите училища като „Модерното училище“ на Ферер по това време са много популярни.

Феминизмът

Исторически феминизмът също съпътства развитието на анархизма – Испания не е изключение от това правило. По време на конгреса, на който се основава НКТ, се акцентира силно на ролята на жените като работническа сила и се насочват усилия за включването на жените в организацията. Отхвърля се експлоатацията на жените в обществото и на съпругите от техните съпрузи.

Правата на жените винаги са били неизменна част от анархистките идеи: съвместното обучение на момичета и момчета, премаването на брака и правото на аборт – всички тези възгледи са доста радикални в традиционно католическа Испания. Жените играят огромна роля в много от

libres (Свободни жени), се грижи за детските домове, образованието, родилните домове и други служби в полза на жените. В своя пик групата наброява между 20 000 и 38 000 души. На нейния първи национален конгрес, проведен през 1937 година в разгара на революцията, уставът на организацията декларира своите цели като а) да създаде съзнателна и от-

анархистките борби и воюват рамо до рамо със своите партньори и другари на барикадите. Сравнително краткото време на свободно развитие на анархизма в Испания не позволява пълна еманципация: жените често са по-ниско платени в аграрните колективи и често остават на заден план в големите анархистки организации.

Испанската анархистка група, известна като *Mujeres*

говорна женска сила, която ще действва като авангард на прогреса; и б) да създаде за тази цел училища, институти, специални курсове и лекции, които да обучават жената и да я освободят от тройното робство, на което жената винаги е била и продължава да бъде подложена: робството на невежеството, робството да бъде съпруга и робството да бъде работничка”. •

(Край)

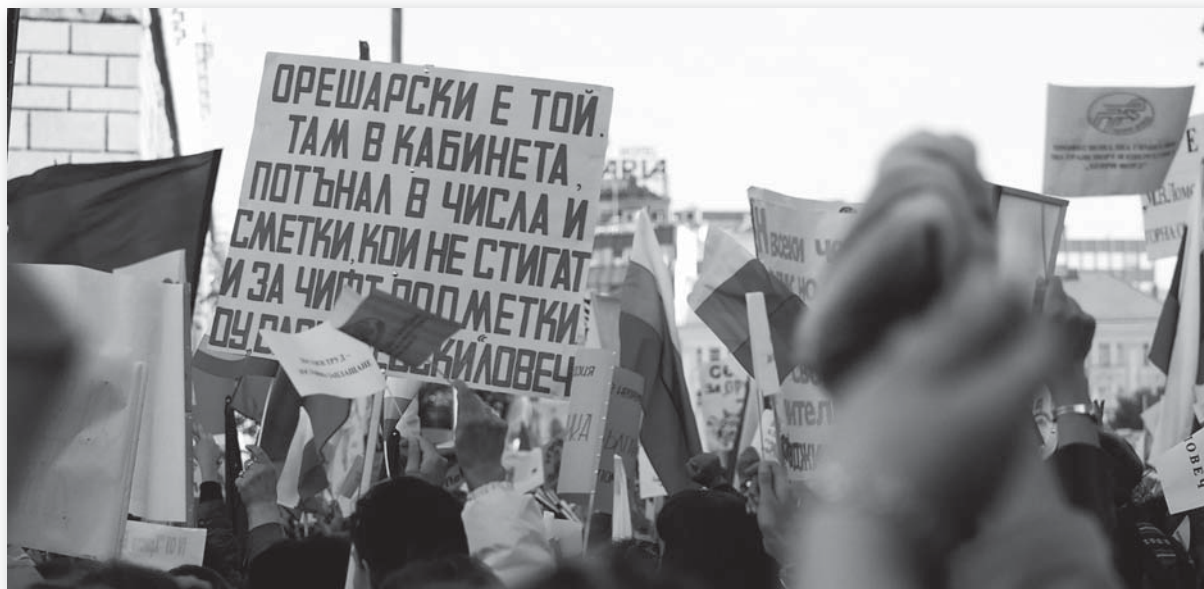
ТЕМА НА БРОЯ: УЧИТЕЛСКАТА СТАЧКА

Излишните

докато българските ученици и учители печелят златни медали по математика, българските политици и техните клакьори реформират таблицата за умножение

Финансовите фатмаци

Всеки път, когато хората поискат по-високи заплати, кремените по „високите етажи на властта“ почват да говорят за „реформи“ и си сядат на ръцете. Тоя тип Орешарски много ми прилича на един фатмак от казармата, чийто прякор беше „старшината Няма Няма“. Зорко бдеше над някакво складче с партенки, кундурри, манерки, лъжици и прочее армейска утвар и знаеше, че никои няма да иде при него за друго, освен да го помолат да му даде нещо да си попълни липсата. Десетилетната служба на фелдфебела го беше докарала готам, че само да ти срещне погледа на плаца, без дори да изчака да му кажеш „добър ден“, викаше „няма, няма“. Вярно е, че фатмак и министър на финансите е все тая, като фатмакът е доста по-важен, защото все пак работи

с младежта, ама тия хубостници министрите и техният тартор Станишчето се оляха ужасно покрай стачката, че имаше и прост народ, дето им се връзваше на глупостите и умуваше какво да ги правим „тия прости и лакоми даскали“.

„Пари срещу реформа“ беше коронният лаф на пра-

вителството при разправията с учителите още от миналата стачка. Добре, ама на мен ми се чини, че ако някой сектор в тая страна най-малко има нужда от реформа, то е началното и средното образование и че ако все пак опрем да го реформираме и него, трябва да почнем от заплатите, а

не от методиката и щатните разписания.

Няма нужда да бъдем умни и добре образовани като български гимназисти, които пак обраха златните медали на поредната математическа олимпиада в Индия и то на последния ден от учителската стачка, да докажем, че това е така. Всеки един

сектор би следвало да може лесно да се прецени по това какви индивидуални и колективни резултати дава. Българското средно образование безспорно ражда млади математици на световно ниво и това се вижда от класиците в математическите олимпиади от последните десет години – от над 90 страни българският отбор е почти винаги в челната петица, като неведнъж обира златото. Ако това беше футбол, ние щяхме да сме нещо като Италия. Но да речем, че това са мутации някакви и не са „представителни“ за цялостното ниво на средното образование (бележка за Орешарски: *викни децата от НМГ да ти вържат бюджета при 5% за образование на база румънския с 6% – би трябвало да им отнеме около 7 минути*) и да видим къде се намираме в света като цяло. Може би най-авторитетна

» » продължава на страница 4

Страхът от протеста

» » продължава от страница 1

то от учителската стачка и продължаващите протести в страната. Властниците малко по малко се сдъхват от заплахата да се повторят събитията от януари 1997 година, когато беше свалено предишното правителство на номенклатурчиците, но и от куп други неща.

През последните две години протестите зачестиха сериозно, особено на фона на европейската еуфория, която уж щеше да тури край на мъките и т. н. Тон за песен дадоха анархистите преди две зими с поредицата протести „Цените се вдигат – да се вдигнем и ние“, които като че ли първи предрекоха социалния геноцид, подготвян от правителството на „социалдемократията“. Акциите на Федерацията на анархистите в България започнаха от първата вълна на повишаване на цените на жизнено необходимите продукти, цените на градския транспорт в София и кулминираха по време на безумната афера за Топлофикация София. Последваха няколкомесечните протести на пенсионерите за увеличаване на мизерните им пенсии. Правителството се подигра на справедливите иска-

Свинщина: вадят народното събрание от събрания народ. Каква заплаха бяха тези жени и за кого?

ния на възрастните хора и благоволи да увеличи пенсията им с отдавна изядени от инфлацията проценти.

Успоредно с анархистите и пенсионерите, екологите насочиха вниманието към унищожаването на природата в България. Пикът на зелената кампания беше по време на опита на корумпирания и бездарен български съд да отприщи безогледното застрояване на националния парк Странджа. Грешката на екологите беше, че

потърсиха за съюзник не хората, а европейската комисия, от която макар и непряко идват директивите за бъдещето на природата ни.

През тази година работници и служители от почти всички браншове започнаха да усещат резултатите от финансовия дебилизъм на бюрократите и излязоха на улицата. Първо транспортните работници заплашиха с ефективна стачка и успяха да извоюват исканото увеличение. Последваха про-

тести в болничните заведения и вдигане на заплатите в козметични пропорции. Работниците от най-голямото ни енергийно предприятие „Марица-Изток“ влязоха в сблъсъци с полицията при блокирането на автомагистрала „Тракия“ в търсене на човешките си права, а горските работници не пропуснаха да обсадят министерския съвет също с искане за достоен труд и заплата.

При тази напрегната обстановка правителството

пропусна предупреждението на учителите в края на миналата учебна година, че тази няма да започне, ако не им бъдат изпълнени исканията. Вместо да се опитат да решат проблема, управляващите дадоха личен пример за ангажираност към българския туризъм, като обиколиха света на държавна сметка, проглушиха ни ушите с невероятния успех по освобождаването на българските медици в Либия и надписаха еврото на кирилица.

Баламите обаче може да свършват по-бавно от парите, но и те станаха кът и народът е плътно на улицата. След учителската стачка се задава вълна от протести във висшето образование и здравеопазването. Щурав коментар чухме от Симеон Сакскобурготски, който аргументира нуждата от поправки в закона с нуждата от защита срещу тероризъм на многото хора, събрани на едно място! Ал Каїда горко ридеа, че царят намерил начин да обезлюди софийските улици.

Парламентът сигурно ще гласува и тази диващина, но най-добре да провери какво става с властниците, които много забраняват. Жалка е тяхната участ, когато народът им намери цаката. •

А. Ангелов

ТЕМА НА БРОЯ: УЧИТЕЛСКАТА СТАЧКА

Излишниците

» » » продължава от страница 3

та „класация“ (колкото и условно да е това, но така е представена) е така нареченият „Индекс за човешко развитие“ на ООН. Докладът се прави всяка година и класира страните по куп показатели, като се почне от най-грубите като брутен вътрешен продукт на човек от населението и се стигне до такива неща като достъп до питейна вода и средна продължителност на живота. Той се ползва, за да се определи дали една страна е развита, развиваща се или недоразвита. България вече няколко години поред е „развита“ страна, макар и в дъното на тази група – 54-то място. По показател грамотност над 15-годишна възраст обаче българите сме на 98,2% или точно между Италия (98,4%) и Испания (98,0%). По този важен показател за качеството и достъпността на средното образование според доклада на ООН минаваме страни като Южна Корея, Израел и Гърция и колкото и условности

Освен умниците, които плюят по нашите учители и училища, че не били „на ниво“, хората, които са пътували по света, ще кажат, че картината от доклада на ООН е правдива – много високоразвити страни имат същите проблеми в училищата като у нас по отношение на учението, „мотивацията“ и материала, но това, което твърдо няма, е толкова мизерно

те доходи в България по официалната статистика са в сектор „финансово посредничество“, което по тази логика би трябвало да означава, че нашите брокерски фирми са на нивото на онези от Уол Стрийт, така ли? Ако сегашната кредитна криза не бастиса нюйоркската борса, смехът при това твърдение със сигурност ще я гътне.

крие цялото министерство на образованието, целият бюджет за образование, барабар с парите за издръжка на съкратените бюрократи, се насочи директно към общинските бюджети за образование и общините си плащат заплатите на учителите и си поддържат училищата? Не мисля, че без министерство на образованието апокалипсисът ни е сигурен.

койно сега. Майната им, какво го мислим Вълчев – да се оправя, не е малък.

Сигурно много читатели ще ни се сърдят, но мисля, че синдикатите няма смисъл да ги критикуваме точно сега и то пак по същите причини като за реформата в образованието – те помогнаха за най-голямата стачка в нашата история, дагоха много добър пример за гру-

Така че това е положението – ако учителите искат по-високи доходи, то явно е за нещо, което отдавна са заслужили, и свободно мислещият – но най-вече мислещият – свят няма нужда да бъде убеждаван в това. Вълчев стигна дотам в щуротията си да обяви, че ако учителите получили исканите увеличения, щели да получават повече от директор на дирекция в министерство. Чудно, бих казал аз – тогава тия толкова способни директори на дирекции в министерства ще угат да станат учители и ще вършат много по-важна работа от това да си преместват папките от едната кантонерка в другата. Истината е, че излишните са именно в министерствата, а не в училищата. Да помислим само какво би се отразило по-благоприятно на образованието в нашата страна – ако една учебна година бъде изгубена поради стачка или ако се за-

По-скоро обратното.

Урок по демокрация

Вълчев се скита немилнеграг и плаче, че нямам подплатено споразумение със синдикатите за края на стачката. Горкичкият бюрократ знае, че за всяко нещо трябва да има бумага. Обаче така е в бюрокрацията, а не и в демокрацията. Няма каквото и да било задължение за синдикатите, които изкараха 40 дни без заплати и не се огънаха, да подписват каквото и да било. От тях се искаше да заставят правителството да промени определени цифри в бюджета и то просто трябва да ги промени, да гласува новия бюджет и да чака следващата стачка. Няма нужда от никакви подписи – той иска от синдикатите да се „задължат“, че няма да стачкуват догодина сигурно, ама много иска. Да бяха приели първоначалните искания, та да спинкат спо-

гите работници и е по-добре да мислят за следващата, вместо да се карат кой бил „на ниво“ и кой не бил. Смело можем да кажем, че това е началото на новата история на трудовите борби в България и солидарността трябва да бъде водещата тема, а не „реформата“ в синдикалното движение. Видяхме, че и в „утрепаните“ синдикати има достатъчно недоволни и радикално настроени хора и е най-добре те сами да станат носители на новото, защото вече имат и опита, и желанието. Ние можем само да бъдем солидарни с тях и да напомняме, че силите на работниците никога няма да стигнат за борба с държавата, ако ги пилеят в боричкания помежду си.

Гилотината на площада

Икономическите аргументи редовно се използват за ма-

да има при данните и да ни съветват да не правим прибързани сравнения, е ясно, че нашето средно образование си е изпълнило задачите много по-добре от десетки други сектори, за които можем само насън да се класираме между Испания и Италия и пред Южна Корея и Израел по каквито и да било показатели, даже ако Батето е купил журито.

заплатени учители – това е единственото очевидно „ниво“, на което определено не сме и то не сме заникъде. Сигурно други философи ще издърпат ред аргументи, че не можем да сравняваме нашите учители с испанските или италианските (аз твърдо смятам, че можем) и затова не могат да искат високи доходи, но какво тогава да сравняваме? Най-високи-

» » » продължава на страница 5

ТЕМА НА БРОЯ: УЧИТЕЛСКАТА СТАЧКА

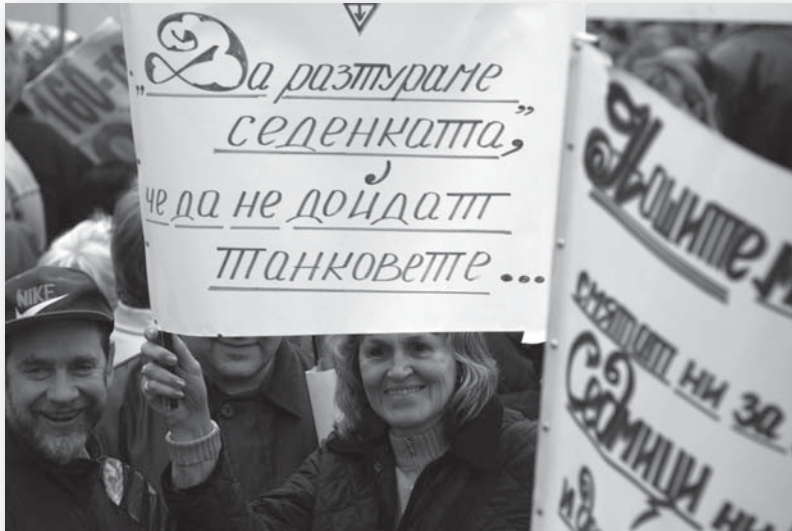
Излишните

» » продължава от страница 4

нипулиране на хората у нас, за оправдаване на ограбването и за замазването на очите им. Има цели институти, в които хората получават по десетина учителски заплати, за да ни обясняват, че „няма алтернатива“. Влизането в ЕС се очакваше с нетърпение от много хора, защото елементарната логика показва, че след като ни поставят при приблизително същите условия, трябва да заживеем приблизително като хората там. Логиката на капитализма обаче показва друго.

Цените тръгнаха сигурно нагоре, най-стръмният растеж започна в края на лятото. Това уплаши хората, но от тях никой не се интересува. След цените заплатите – бавно и несигурно – също започнаха да растат. Това уплаши работодателите и техните писъци веднага бяха подети от медиите.

Асоциация на индустриалния капитал в България, Българска стопанска камара – съюз на българския бизнес,

коване, докато нашите земеделци, шивачи и митничари вкупом са изработили 10 евро. Дотук са сметките на въпросните експерти и дотук са оправданията на експлоатацията. Като станат дума за наглост, може би най-нагло беше изказването на другаря Сергей, че, видиш ли, на хората им било омръзнало да са бедни. Ами по „експертната логика“, вместо да си стоят бедни, тези хора трябва да почнат да шият три пъти по-бързо ризи и ще станат изведнъж богати. Поне колкото онези от ЕС. А на другаря Сергей като му омръзне да говори простотии с висока производителност, сам ще спре, ако не се намери някой да му запуши устата дотогава.

Една шивачка в „западно-европейските“ (поне по гражданството на техните собственици) фабрики в южна България – работи по 12 часа на ден, 7 дни в седмицата. Как може тя да повиши своята производителност три пъти? Като пусне шевната машина на 660 волта? И гори да я повиши три пъти,

производителност е вина на шефовете и тяхната заплата трябва да се реже, но това ще стане точно никога, защото проблемът не е икономически и технологичен, а властови.

Е, на учителите явно наистина им омръзна. Не да са бедни – това на тях отгавна им омръзна, – а да бъдат разигравани от еднотипни управляващи и експерти. Може би защото не могат да вдигнат производителността си, като утроят децата в училищата или като им набиват знанията с чук в главите за норматив. А може би защото вече толкова години изпитват на гърба си факта, че така наречените „икономически съображения“ не са логически теореми, а простички лъжи, с които „богосломаните“ от телевизията ни залъгват, докато ни ограбват. Разбира се, специалистите по защита на експлоатацията веднага изскочиха и обясниха, че не можело да се вдигат учителските заплати, защото това цяло да доведе до срив на икономиката. Описаният механизъм

Българска търговско-промишлена палата, Български съюз на частните предприемачи „Възраждане“, Конфедерация на работодателите и индустриалците в България, Съюз за стопанска инициатива и прочие наследници на „диктатурата на пролетариата“ излязоха с декларация, в която изразиха своето безпокойство от увеличаващите се искания от страна на различни сектори за повишаване на заплащането на труда. Тези искания не били реалистични, не било реалистично да се иска заплатите да се доближават до средноевропейските равнища. В същото време цените на стоките са сравнително близки, дори понякога по-високи от средноевропейските равнища, но уважаемите работодатели не считат за нужно да отбележат това.

на потребителските стоки и услуги за последните 12 месеца скочили с 12%, а средната работна заплата – с 18%. Следователно заплатата растяла по-бързо от цените. Тук ще посочим само, че не знаем дали цените на яхтите и хотелите са скочили, но млякото и сиренето за 12 месеца скочиха с 50%.

Другият факт е, че производителността на труда у нас била само 33% от средната за ЕС. Това значи, че когато един нашенец мие български тоалетни, той ги мие три пъти по-бавно от другия нашенец, който мие европейски тоалетни. Не бива да се учудваме – този факт се изнася от хора, ко-

ито живеят, за да оправдават експлоатацията – експертите на Световната Банка. Според тях ние не работим, щом БВП на страната ни е нисък. А няма как да има висок БВП в страна, която е експлоатирана от останалите. Когато оттук се изнесе една риза за 10 евро, опакова се в Германия и се продава за 50 евро, излиза, че немският работник изработва 40 евро за едно опа-

нейното „утроено“ заплащане ще стане някъде 600 евро на месец – ходи хвани някой в Италия да превива гръб за толкова, успех ти желаем. Истината е, че производителността на труда днес не зависи и много рядко е зависела от човешкия фактор. Тя зависи от организацията на производството и автоматизацията, но това не е отговорност на шивачките. Следователно ниската

зъм е направо трогателен – след като министерството се съгласило на 100% увеличение под натиска на тълпата мързеливци (защото според тяхната логика, ако някой взема малко пари, значи малко работи), останалите мързеливци в държавния сектор също ще поискат увеличение, след което мързеливците в частния сектор също ще поискат и резулта-

» » продължава на страница 6

Мисли покрай стачката

Винаги съм изпитвал уважение към моите учители още от първо отделение и никога не съм си и помислял да се усъмня в тяхната работа. Не съм се и осмелявал да протестирам, даже ако съм мислел, че не са постъпили добре. Не се обидих, когато децата от второ или трето отделение пеехме песничката: „Боряно, Борянке...“, а учителят Иванчо ни свиреше с цигулката си и от време на време тактуваше с лъка, като ме удряше леко по главата. Очите ми се бяха напълнили със сълзи, но продължавах да пея и да си мисля, че в момента той не е осъзнавал какво се случва. Не му се разсърдих и когато ми се закана с пръст, а после ми изтегли ухото, като видях, че в желанието си да приличам на възрастните бях направил цигара от царевична свила и се опитвах да пуша. Не се сърдех и на учителката ми Стоянка, когато за някоя гребна бяла ме наказваше да стоя на колене в ъгъла на стаята.

Не се сърдех и на даскал Трайчо, който заради една лъжа на мой съученик, че съм го бил напсувал, ми нашари гланите по ръцете с пръчката, от което те се погуха

и почти цяла седмица ме боляха. (За сведение, до 80-годишната ми възраст още никога не ме е видял да запала цигара, нито пък ме е чул да псувам).

Не се обидих и на г-жа Мария Старирадева, която, когато връщаше свободните ни съчинения по литература (4-ти клас на 4-та мъжка гимназия в София), ме погледна над очилата си и ми каза: „Абе, момче, защо не си си седяло на село да си пасеш овцете, ами си дошъл тука да ми създаваш ядове?“ Мога, обаче, да заявя, че не забравих думите ѝ и макар и късно, от около 30 години насам, не съм спрял да се занимавам с овце или кози. И откровено казано, никак не се чувствам зле. А с козите се разбирам много по-добре, отколкото с хората.

Така че и днес продължавам да вярвам, че това е съсловие (учителското), което заслужава най-голямо уважение. И разбира се, съответното възнаграждение. И откъде-накъде служителите на финансовото министерство трябва да получават два пъти повече от тези на просветното?

Затова подкрепям искането на учителите за справед-

ливо отношение към техния труд. Та къде сме без образование? Нали всички служители са получили нужните им знания за каквато и да е дейност от училищата.

Към учителите имам само няколко кратки въпроса:

- *Имат ли нещо общо с увеличаването на неграмотните сред населението?*
- *Защо всяка година хиляди деца напускат училищата?*
- *Защо всяка година все неподготвени се явяват студентите? (А злите езици казват, че за частни уроци се давали около един милиард лева!)*
- *Защо сред учениците масово се разпространяват пушенето, пиенето, наркоманията? И каква е тяхната вина – понеже те, освен да дават знания на учениците, участват и в оформянето и изграждането на характера на всеки индивид – за ежедневните катастрофи, при които повечето жертви са млади хора?*

А иначе за мен те са хората, заслужаващи най-голямо уважение! •

Г. Божилов

Изборът е да гласуваш или да стачкуваш

В тази жестока предизборна „борба“ да стоиш настрана, да гледаш безучастно не е достойно – ще те изкарат дезертър. Реших да взема участие. Но на коя страна? Четеш предизборните обещания на кандидатурите и съветниците и се чудиш кого да подкрепиш. То едни програми, то едни обещания, почти едни и същи – всичко за „милиа“ ни народ. Патриоти, едни от други по-големи, гушата си дават за народното благоденствие, „но не своята душа, братя“, казва поетът и до днес е прав. Прав е и Алеко Константинов, който чрез устата на Баї Ганьо описа жадните за власт. Дали в световната история има случай хората чрез бюлетината да са постигнали някакви придобивки? Ако нещо е постигнато, то е било от разгневления народ, излязъл на улицата, за да защити правата си. Днес е така – народът се е вдигнал на протест за своите права.

Гласуване или стачкуване?

Доверието в партиите вече се е изчерпало. Пове-

чето хора отказват да гласуват и това ясно говори за недоверието в предизборните спектакли, които държавата разиграва, за да внуши на гражданите, че се самоуправляват!

Изходът е стачната борба, която днес залива страната. Само той е резултатен! Солидарност и взаимопомощ – това е лозунгът днес. Точно от това се страхуват управляващите. Затова създават стоици партии, противопоставят хора едни на други, убиват тяхното единство, което застрашава охолния живот на властниците за сметка на народната мизерия. Избирайте и помнете, че не ще намерите идеалния кмет, който да изпълни предизборните си обещания. И да иска, неговата инициатива е убита от тези, които му дават заплатата, и той, вместо да служи на хората, ще брани властта. Смирненски много ясно изразява това в своя разказ „Приказка за стълбата“. Нека се включим в народната борба и не чрез гласуване, а със стачкуване да отстояваме интересите си!

Дерзайте смели хора! • Христо Колев

ТЕМА НА БРОЯ: УЧИТЕЛСКАТА СТАЧКА

Излишниците

» » » продължава от страница 5

тът ще бъде скачане на заплатите в национален мащаб, което би било трагедия за работливите и кадрните, при което те щели да си вземат инвестициите и да си ги заврат в чужди икономики.

Да си припомним един схожен случай с капиталиста Хенри Форд I, на когото е кръстена нашата гимназия по транспорт – също активно стачкуваща. През 1914, няма и година след въвеждането на поточните линии и стандартизираните части, Форд има проблем. Вярно, че производителността на хартия расте и то много, обаче текучеството сред работниците е между 40% и 60% – хората не издържат на монотонния труд и постоянно растящите норми (спомнете си „Модерни времена“ на Чаплин). Съответно печалбата се изяжда от постоянните престои и проблеми. Форд обаче не се допитва до Орешарски и веднага увеличава дневната надница със 100% (на 5,00 долара от средната за отрасъла 2,50). Ако питахме Станишев и Орешарски,

Форд ще да е фалирал от това безразсъдство, а американската икономика ще да е колабирала през следващите две-три години от лавинообразното скачане на заплатите. Ако не ги питахме обаче, ще видим, че става точно обратното (бележка за Вълчев: *да се смени името на гимназия „Хенри Форд“ на „Адолф Хитлер“ и да се отчете като сближаване с европейските ценности*). Така че хайде леко с тия икономически катастрофи – не говорите на финансови фатмаци.

Търтеите на правителството излязоха с „разумното“ предложение да уволнят 25-30% от учителите, щото те и без това били много. Така се изказа председателят на Конфедерацията на работодателите и индустриалците в България Иво Прокопиев, който явно си мисли, че най-добре знае колко точно трябва да са учителите. Това, което със сигурност знае – и което си каза в прав текст – е, че за капиталистите в България трудно се намират нови работници, в името на което правителството трябва да остави без хляб някаква част от работещите в об-

ществения сектор. Гротескното в случая е, че тези, които призовават за ненамеса на държавата в икономиката и за това всеки да се бори за себе си, твърдят, че учителите искали да забият нож в гъба на цялата българска икономика и че правителството трябва да се погрижи за частния сектор. Значи учителите могат да се погрижат за себе си, работниците могат да се грижат за себе си, а работниците и кадрните, които уж сами, едва ли не с двете си ръце, били спечелили богатството си, искат от държавата да се погрижи за тях. В същото време министрите припяват на втори глас, че „икономистите“ и „експертите“ били казали. Ясно е кого защитава държавата. Ясно е и защо – защото си пие с него кафето. Въпросът е защо нашият народ още се оставя да го манипулират с подобни обяснения? Не е ли време да се събуди и да потърси алтернатива на ограбването? Не отговорим ли овреме на тези въпроси, ще се наложи пак да търсим отговор на въпроса защо децата си стягат куфара. •

Златко и Сашо

НОВИНИ

Промени в избирателния закон

От ДСБ се готвят да свикат консултации с другите парламентарни партии, за да бъде променен изцяло избирателният закон. Превижда се обсъждане на задължително гласуване, въвеждане на образователен или имуществен ценз. НДСВ също заяви, че ще предложи подобни промени. Атака ги предлага от преди година. •

Жените с 24% по-ниски заплати от мъжете

Разликата в заплащането между мъжете и жените у нас е 24% в полза на мъжа. Професиите в сферата на образованието и услугите са феминизирани, а в информатиката са заети предимно мъже.

Само 5% увеличение за медицинските сестри

Пет до седем на сто от обещаното десетпроцентно увеличение на заплатите си са получили медицинските сестри в бюджетната сфера. Това съобщи председателят на Българската асоциация на професионалистите по здравни грижи проф. Станка Маркова, цитирана от zdrave.net.

Средствата бяха обещани на сестринското съсловие по време на протестите на лекарите и сестрите през февруари. В детските ясли са преведени 7%, но едва пет на сто от тях са стигнали до „целта“, останалите „спрели“ при директора.

В София и Стара Загора общините също са преценили, че 5% от обещаните десет са достатъчни, при това парите са преведени едва сега, преди местния вот. •

Проектбюджет 2008

Работещите в бюджетната сфера със заплати под 430 лв. месечно ще получат еднократна компенсация, която да покрие загубите от 10%-ния плосък данък. Бюджетните заплати ще бъдат повишени до 10% от 1 юли. Пенсиите ще бъдат увеличени с 9,5%. Очакваната инфлация за 2008 ще бъде 6,9%. Данък печалба остава 10%. Вместо патентен данък, търговците ще плащат 15% налог върху доходите. •

МИЛА РОДНА КАРТИНКА

Капитализъм и фашизъм

„Нека гинат слабите и уродливите! Трябва дори да им се помага да гинат.“
Ф. Ницше

Често ме обвиняват, че „обиждам“ на фашист, без да имам основания да обвинявам някого в симпатии към Мусолини или към неговата идеология. Според самия Мусолини „Държавата е не само властта, която управлява и формира човешката воля със закони и ценности от духовния живот, но и властта, която предава своя завет надлъж и нашир. За фашиста всичко е в Държавата и нито хората, нито групите са извън Държавата. За фашизма Държавата е абсолютна величина, пред която хората и групите са относителни“. Днес са малко хората, които говорят за Държавата с главно Д. От Държава изглежда ни е писнало, поне на пръв поглед. Дори поклонниците на лорд Вейдър (това е модерното име на Хитлер в някои неонацистки среди у нас) се вкисват, когато ги нарекат фашисти. Затова фашизмът, за който пиша тук, не

е италианският фашизъм, нито националсоциализма на NSDAP. Ще пиша за нещо, което е дълбоко заложено у хората и което стои в основата на тези идеологии.

Често наричам фашисти хора, които знаят за фашизма по-малко от мен, но с поведението си се нареждат до класическите последователи на Мусолини, Хитлер, Ницше и други дейци и идеолози на потисничеството. Фашисти казвам на тези, които са готови да запалят циганската махала, защото според тях 90% от циганите били крадливи. Фашисти казвам на тези, които искат „България на три морета“, без да питат „моретата“ дали искат да са под „България“. Фашисти казвам на тези, които вместо да решават проблемите си, обвиняват за тях циганите, турците, рептилоидите, евреите и въобще всеки, който „живее на техния гръб“. Накратко, фашисти наричаме хората, които смятат, че струват повече от останалите и това им дава право да управляват чуждия живот както им скимне.

Този вътрешноприсъщ фашизъм не е нито измислен, нито създаден от Мусолини, а само е обяснен от него в годините на неговия възход. Чувството у хората за собствено достойнство, за етично величие и морално превъзходство граничи с усещането за право на власт върху другия. Когато човек усети, лъжливо или не, превъзходството си в някакво отношение, в него неизменно напират порив за налагане на това превъзходство, за реализирането му в някакъв формален вид, за упражняване на власт над „по-низшите“, па било то и в името на някаква идеална цел. Същият принцип важи и за психологията на масите. Когато една маса хора, била тя народ, класа или просто съграждани, се осъзнае като по-мощна от друга маса, в нея неизменно възниква стремежът за заемане на доминираща, управляваща роля във взаимоотношенията с нея. Подклаждан от материалния интерес, този феномен, съчетан с пропагандните измами и самозаблудите пред собствената съвест, стои

в основата на всички завоевателни войни – като започнем още от междуплеменните разпри и стигнем до настоящата окупация на Ирак. Погледнат от тази страна, фашизмът на Мусолини не се различава много нито от империализма на Рим, нито от кръстоносните походи, нито от войните на Реформацията.

Но да погледнем у дома. Няма да разглеждаме войните на царе като Симеон I, разправилите по време на късния феодализъм преди турското робство или „обединителните“ войни, довели до национални катастрофи, защото не ги познаваме. Ще пиша за нещо, което познавам отблизо, а именно настроята в съвременното общество.

Още преди 10-ти ноември манията беше, че „и ний сме дали нещо на света“. То не беше световни шампиони, не беше азбуки, не беше бащи на компютрите. Като че ли ако бяхме си казали, че Наум Шаламанов се има за Наум Сюлейманоглу, че Кирил и Методий не са българи и че

» » продължава на страница 11

КОМУНИСТИЧЕСКИ КАНИБАЛИЗЪМ

Вътрешният терор в БРП (к)

» » » продължава от миналия брой

С решение № 142 от 12 август 1948 г. Политбюро на ЦК на БРП(к) нарежда изпълнението на смъртните присъди срещу тримата висши офицери. Решението гласи:

„1. Да се приведе в изпълнение присъдата, потвърдена и от военната колегия при Върховния съд на републиката, по отношение на о. з. генерал Димитър Томов, о. з. полковник Цонко Ангелов Цонков и о. з. подполковник Георги Колев във връзка с извършените от тях саботажни във военните фабрики“.

Същото решение съдържа още две интересни точки:

„2. Да се даде съгласие за предаването на съветското правителство задържаните и намиращи се на лагер белогвардейци.“

3. Др. Руси Христов в следващото заседание на Политбюро да направи изложение по това как се провеждат изселванията от София.“ (ЦДА, ф. 1-Б, оп. 6, а. е. 530, л. 1. Оригинал. Машинопис).

Тук трябва да отбележим, че както терорът срещу политическата опозиция, така и вътрешнопартийният терор в БРП(к) се осъществява с водещото, активно участие на небезизвестния бъл-

гарски большешки партбос Трайчо Костов, който до момента на собственото си изпадане в немилост пред сталинския гаулайтер Георги Димитров винаги пръв гласува и подписва репресивите и смъртните присъди, независимо против кого се отнасят те – опозиционни дейци или съпартийци. Така е и на 12 август 1948 г. – гласува и се подписва за изпълнението на смъртната присъда срещу генерал Томов.

Така постъпва и на 30 септември 1948 г., когато бива репресиран генерал Петър Вранчев – член на БРП(к), началник на Разузнавателния отдел при Щаба на войската. Вранчев, комунист още от 1923 г., е набеден, че прикривал вражески агентурни структури в Българската армия. (ЦДА, ф. 1-Б, оп. 6, а. е. 548, л. 1-2. Оригинал. Машинопис). Така е и на 6 октомври 1948 г. при арестуването от ДС на Кирил Славов, главен директор на Държавното търговско предприятие „БУЛГАРИНДУСТРИ-АЛЕКСПОРТ“, член на БРП(к), дамгосан за английски шпионин. (ЦДА, ф. 1-Б, оп. 8, а. е. 183, л. 19-20. Оригинал. Машинопис). По ирония на съдбата именно Славов, подложен на жестоки изтезания, прави „самопризнания“, че участва в „голям антиправи-

телствен заговор“, организиран от Трайчо Костов!

Ето как през цялата 1948 г. под непосредственото ръководство на Георги Димитров в БРП(к) настойчиво се разгаря вътрешнопартийният терор, който продължава в неугържимо темпо и подир смъртта му на 2 юли 1949 г.

През месец декември 1949 г. физически е унищожена „трайчокостовата банда“ и хиляди членове на БКП са репресирани и заклеймени като титови и англо-американски агенти почти до 20-тия конгрес на КПСС, 14-15 февруари 1956 г.

Умишлено идеализираният образ на Георги Димитров обаче не помръква сред бившите български большевикомунисти, превърнали се по криминален начин в капиталисти. Героят от Лайпциг продължава да бъде темен кумир, макар да изминаха десетки години от окончателното разобличаване на неговия духовен гуру Йосиф Сталин като престъпна натура, унищожила милиони съветски граждани.

Живо доказателство за това са и сегашните (в края на месец август 2007 г.), дитирамбични венцехваления на червената плутокрация по адрес на „вожда и учителя на българския народ“ във

връзка с тържественото отпразнуване на 60-тата годишнина от създаването на Димитровград и до ден днешен носещ името на един от най-отявлените сталински джелати в международното большевикомунистическо движение.

Безспорно в този случай се касае до една долнопробна демагогия, защото дори и да се абстрахираме от горечитираното за Г. Димитров, не може да не съзрем от пръв поглед, че днешните БСП-мутократични капиталисти възхваляват героичния мит около „вожда“ преди всичко, за да кокетират със собствения си про-большевишки електорат, правейки се на ачик ударени, сякаш са забравили, че именно той беше неистов враг на всяка частна собственост, освен държавната, разбира се! Всъщност какви ли са били ликвидиранията от Димитров „комунисти“, щом оцелелите тъй добре са възпитали отроците си в капиталистически дух?

Няма по-цинични частнособственици от днешните червени парвенюта. Тъй че дерзайте по димитровски господа-другари соц-капиталисти! Наспорил господ двуноги говеда в България, които все още ви вярват! •

Макар

НОВИНИ

Турция готви нов геноцид срещу Кюрдския народ

На границата между Турция и Ирак е дислоцирана 150-хилядна войска, която вече приключи подготовката си за евентуална военна операция в Северен Ирак. Според изявления на турските власти операцията може да започне във всеки един момент. По-вероятно е обаче окончателното решение да се вземе след срещата между турския премиер Ердоган и президента Джордж Буш за събиране на политическа подкрепа. •

Жертвите в Ирак не намаляват

Минимум 25 души са убити при самоубийствен атаката близо до полицейско управление в иракския град Бакуба. 16 са ранените. Повечето от жертвите са полицейски служители. Междувременно 10 племенни вождове от провинция Диала са били отвлечени. Това е станало по време на завръщането им от Багдад. •

Сражения между армията и бунтовници в Пакистан

35 бунтовници са били убити в северната част на Пакистан при сблъсък с военните, предаде АП. 16 военнослужещи също са загинали. По повод кървавия конфликт между правителствените войски и ислямистките бунтовници ще се проведе преговори между представителите на официалната власт и ислямския духовен водач Мула Фазлула. Пакистан от месец октомври провежда мащабна военна операция в северната част на страната.

Най-малко 7 души са убити при взрив в пакистанския град Равалпинд на десет километра от столицата Исламабад. Има и ранени. Взривното устройство е задействано при самоубийствен атаката до парка „Аюб“, в непосредствена близост до щабквартирата на пакистанската армия, където се намира резиденцията на върховното командване, включително и на диктатора – генерал Первез Мушараф, който наскоро облече цивилен костюм като знак за своето „демократизиране“ и позволи на опозицията в изгнание да се завърне. •

НЕУМЕСТНИ ИЗРОДИ 2007

Предизборен фолклор

Предизборните събития са особено плодотворна почва за фолклорни изяви. В последно време нашите съграждани направиха някои наблюдения, които считаме за полезно да споделим:

- Излиза, че циганите, които гласуват срещу пари, са по-умни от другите, които гласуват срещу голи обещания.
- При тези кандидатури ходенето на изборите може да се сравни с ходенето в публичен дом с цел женитба.
- Демокрацията започва с изборите и завършва с тях.
- Истинска демокрация – когато народът избере президент-агент, а после го търпи два мандата.
- Предизборното разкопаване на улиците вече започна.
- Вестниците замениха вицовете с предизборни обещания.
- Ако на уличните плакати знойните манекенки станат по-малко от грозните оядени мутри, значи приближават изборите.
- Сериалът „Сексът и града“ става все по-популярен. На предшните из-

- бори Татяна Дончева се кандидатира за кмет на София, понеже чула, че покрай града върви и сексът. На тези избори пък другата Дончева – Юлияна, се кандидатира, понеже си мисли, че покрай секса дават и града.
- След като номинираха шефа на телевизия СКАТ за кмет на Бургас и чалга-стриптийз-евро-архонта Слави Бинев за кмет на София, се оказа, че привържениците на Волен Сидеров – „Аз съм вашето оръжие срещу мафията“ – не са били наясно от коя страна се държи оръжието и са го хванали за гулото. Така е като си избираш пълководци, дето не са ходили в казармата.
- Въпрос за изпит в математическа гимназия: „ако най-българската партия в България взема два пъти по-малко гласове от най-турската партия в Бълга-

рия, а най-турската партия в България взема два пъти по-малко гласове от най-руската партия в България, най-коя партия ще спечели изборите?“

Междувременно предизборният щаб на БСП започна проучване: „За кой кандидат на БСП ще гласувате?“:

1. Бриго Аспарухов
2. Бойко Борисов
3. Мартин Заимов

Докато ние умваме как да отговорим, правителството продължи да работи с пълна пара. На електронните пощи на министрите инсталираха специална антиспам защита, филтрираща исканията на народа. След генерален анализ, правителството още веднъж успокои гражданите: „няма причина за растежа на цените, цените си растат просто ей-така“.

Лидерите на тройната коалиция са първите жертви на кризата в образованието:

1. Сергей Станишев – завършва с отличие Историческия факултет на Московския държавен университет с дипломна работа: „Ролята на униформата за бойния дух на военнослужещите в Червената армия“. (го

назначението си за министър-председател не е имал трудова книжка).

2. Симеон Кобургомски – пише, че е следвал, но крие, че не е завършил (бивш министър-председател).

3. Ахмед Доган – кандидат на философските науки и агент на Държавна сигурност – Сава, Сокола. Неговият електорат гласува най-добре без образование. (депутатът рекордвор по отсъствия от заседания на парламента – пропуснал над 500 заседания в НС).

Вицовите реформи не отминаха и учителите. Янка Такева обясни:

– В началото на преговорите с министър Вълчев аз му поставих ултиматум: или той увеличава заплатите на учителите, или аз напускам Синдиката на българските учители.

След тежки преговори успяхме да постигнем компромис: той не увеличава заплатите и аз не напускам Синдиката.

Същевременно бюрократите не спират да работят. Учителите стачкуваха повече от месец, а това по никакъв начин не се отрази на „работата на експертите“ в МОН. Един дори писа в личния си интернет дневник „Напоследък толкова много работя, че вече два дни не съм спал следобед!“ •

СМ

№ + ПП „Зелена България“

НОВИНИ

Стачка на стюардите от Ер Франс

Вече близо седмица продължава стачката на стюардите от „Ер Франс“. Исканията им са за увеличаване на заплатите и по-добри условия за труд и социално осигуряване. От началото на стачката само половината от полетите на компанията са осъществени. •

Нова стачка на транспортните работници във Франция

Шест от осемте синдиката на френския национален ЖП превозвач обявиха готовност за стачка от вечерта на 13 ноември.

За разлика от 24-часовата стачка на транспортните работници от 18 октомври, която парализира за ден движението в цялата страна, този път стачката може да бъде удължена, съобщава RFI.

Транспортните работници във Франция протестират срещу реформата в пенсионната система, предложена от президента Никола Саркози.

Тя предвижда съкращаването на служителите в отрасъла и премахването на привилегиите за ранно пенсиониране. •

Стачна готовност на медицинските сестри във Финландия

Около 13 000 здравни работници във Финландия са обявили стачна готовност за месец ноември и ще напуснат работните си места, ако не бъдат удовлетворени исканията им за 24% увеличение на заплатането в следващите две години.

Проведените по-рано преговори с работодателите се провалиха. В скандинавските страни преговорите за увеличение на заплатането се провеждат традиционно на всеки две години между представителите на работодателите и синдикатите и често завършват със стачни действия при липса на споразумение.

Финландия е една от страните с най-висок жизнен стандарт в света – средната заплата там е около 2500 евро месечно, средната заплата на медицинските сестри – около 2400 евро, а началната заплата на санитарите – 1750 евро на месец. •

СПОМЕНИ ОТ ВРЕМЕТО НА ПОДЛЕЦИТЕ

Куциян – Богданов дол – Белене

„Като „фашист“ изкарах 5-6 месеца в концлагер, а като анархист – 4-5 години“ – спомня си Христо Колев

Изминаха две години откакто бях завършил гимназия, а все още никъде не бях успял да се запиша за следване. Не ми вървеше и в казармата – къде по болест, къде по нежелание отлагам службата. Бях на село, занимавах се със земеделски труд, ергенувахме с група приятели. Вечерно време до късно скитахме по улиците и постоянно спорехме по различни въпроси. Често влизахме в конфликт със селските управници – те постоянно се оплакваха от нас в града. Така прекарвах на село до октомври-ноември 1947.

На 21 ноември 1947 вратата на кауша се отвори и милиционерът нареди да излезем с багажа си. Взехме каквото имахме и тръгнахме пред него. Минахме през канцеларията, милиционерът взе някакви книжа, в които предположих, че сме обрисувани като престъпници. Отидохме на гарата и там за нас опразниха първото купе на вагона, като за официални лица. На гара Баня влакът спря. Родителите ми бяха донесли от село багаж, който ми подадоха, а във влака се качи и съпругата на Христо Францията – Лалка.

Пристигнахме в Пловдив, тръгнахме по улиците на града. Далеч зад нас жената на Христо ни следваше като сянка. Предния ден в Пловдив беше гостувал Тито. Досетихме се, че нашето задържане е един вид превантивна мярка за сигурността на големия гост. Там ни събраха с госта голяма група, натовариха ни на следващия ден на софийския влак, от който ни прехвърлиха за Перник.

Концлагер „Куциян“

Дъсчени бараки, телени мрежи, милиционерски вишки, секретни постове. Постоянна охрана на района и за началник охраната – капитан Гершанов, въоръжен с пищов и тояга, само търси претекст за побоища. Помещенията са с два реда нарове на два етажа. Лагеристите са облечени в какви ли не „униформи“ – стари войнишки панталони и шинели, изпокъсани полицейски грехи, раирани затворнически парцали. Стригани глави със затворнически кепета.

Работихме на открития рудник „Куциян“, който в миналото е бил държавният резерв на страната. До рудника имаше два километра разстояние, което изминавахме за повече от час. Погледнато отстрани не се забелязваше дали колоната се движи.

Това значеше бавна смърт, смърт от глад. ... Всеки, който е преминал през „Куциян“, няма да го забрави. Жесток режим с много глад.

Най-страшното в този лагер беше големият глад. Накрая на двора имаше една планина от зеле, покрито със сняг. От него се готвеше цяла зима. Хлябът беше много малко и ние като млади едва се въздържахме да не го изядем, когато го получим още същата вечер. След това целия ден караш без хляб. Притеснени от тормоз, глад, работа, студ, младите хора, които за пръв път попадат в такава ситуация, се подават на отчаянието. Промени се и външността ни. Небръснати, непрани, нямахме възможност и очите си да мием, а на всичко отгоре и въшки. Пълна занемареност!

В лагера тогава имаше около 30 души анархисти, които ние заварихме. Между тях беше и Манол Васев. Девети септември го завари нелегален и със смъртна присъда. Гледа ни един ден този човек – млади хора, пък се запуснали – събра ни в помещението, пък ни тегли една кавга:

– Засрамете се! Вземете за пример аристокрацията по време на Великата френска революция. Преди да ги изкарат на гилотината, те стават сутрин, изкъпват се, напарфюмират се и с изправени глави отиват под ножа. Вие огладняхте и се разкапахте! Главите горе, не може борците за свобода да служат за посмешище на враговете си!

Наприказва ни и още много неща, но и тези бяха гостатъчни да ни въздействат. От този момент бяхме нови хора. За разлика от другите лагеристи, ние винаги си помагахме. Бяхме разделени на няколко „столчета“ и котелките си разпределяхме по равно. На болните се обръщаше по-голямо внимание. Затова жертвите между нас бяха изключение, за разлика от другите групи лагеристи.

За новата 1948 година беше разрешено свиждане. Ние, новопристигналите,

обаче нямахме право на посещения. Въпреки това аз писах на домашните, като мислех, че като дойдат, ще им разрешат да се видим. Срещата се състоя по една щастлива случайност. Връщаме се от работа в рудника и в това време видях, че в същата посока се движи един човек с две торби на рамо. Когато се загледах, разпознах баща си. Той също ме видя и ускори крачка. Изравни се с мен и проведохме кратък разговор. Казах му да предаде багажа на някой, който има свиждане с анархист и аз ще го получа. Храната, получена отвън, се разпределяше между всички анархисти.

Групата на анархистите работеше отделно, строяваше се отделно, имахме си свой бакар. Това беше Михаил Миндов, наречен Мулю. Тръгнахме на работа под строй, обезателно с песен. Нашият марш беше трудовата Марсилеза, която имаше коригиран текст – вместо „комунизъмът“ пеехме така:

„Анархизмът е нашето знаме, наш лозунг в борбата свещен.“

За наказание и унижение управлението ни бе измислило една друга „служба“ след завършване на работа – пазачи на лагера, заедно с милицията. Охрана от милиция имаше толкова много, че нашето присъствие бе не просто излишно, а опасно, защото милиционерът до теб можеше спокойно всеки момент да те застреля под претекста, че си хукнал да бяга.

От лагерния живот съм запомнил много неща, които няма да забравя, докато съм жив. Спомням си една вечерна проверка – студена зима вечер, снегът е събран на купчина на плаца. Наказаният – не помня точно кой беше – трябваше да седи на купчината сняг и да държи зелката, която е гръзнал да открадне, с вдигнати ръце, докато припадне. Така

едва не загина този „престъпник“, гръзнал да посегне на „социалистическата собственост“.

В лагера имаше много турци и помаци. Тяжното положение беше окаяно, безнадеждно. Отникъде нищо – нито пари, нито колет. Живееха само от лагерната гажба. Това значеше бавна смърт, смърт от глад. Ние не бяхме безразлични към това престъпление, извършвано пред очите ни, но какво можем да направим? Всеки, който е преминал през „Куциян“, няма да го забрави. Жесток режим с много глад. На мене ми беше писано да прекарам там 5-6 месеца, но в началната история на лагерите това се смяташе за много време.

При излизането ми се случи нещо, което помрачи радостта ми от досега със свободата. И до сега имам угризения за това. Измених на солидарността с приятелите, с които изтърпяхме толкова мъки. Случаят е следният – научихме, че ние, анархистите, ще бъдем освободени на следващия ден. Практиката на лагерната управа беше всеки освободен да подпише декларация, че се отказва от фашистка дейност. Това се правеше за показ навън – за да докажат властите, че в лагерите има само фашисти – и беше чиста формалност, на която решихме да се противопоставим. Сутринта, строени пред канцеларията, минаваме един по един пред управата. Всички се отказват да подпишат и се връщат в помещенията. Влиза обаче Христо Францията и се подписва, така и Иван Колев, и Данчо Младенов. Аз също се подписах. Желанието ни за свобода се оказа по-силно от унижението пред приятелите. Няма да забравя как четиримата излязохме на свобода, а останалите – не. След ден-два останалите също ги освободиха. Не съм се интересувал дали са подписали, или не. Това донякъде успокои съвестта ми, но постъпката ми беше за порицание.

На село приятелите ми ме посрещнаха радушно, но за някои си останах черната овца. След само 8 месеца на свобода на 16 декември отново ме затвориха в „Богданов дол“, а след това в „Белене“.

Като „фашист“ в „Куциян“ изкарах 5-6 месеца, а като анархист – 4-5 години. Кажете ми сега, кои ли са по-опасни за болшевиките – фашистите или анархистите? •

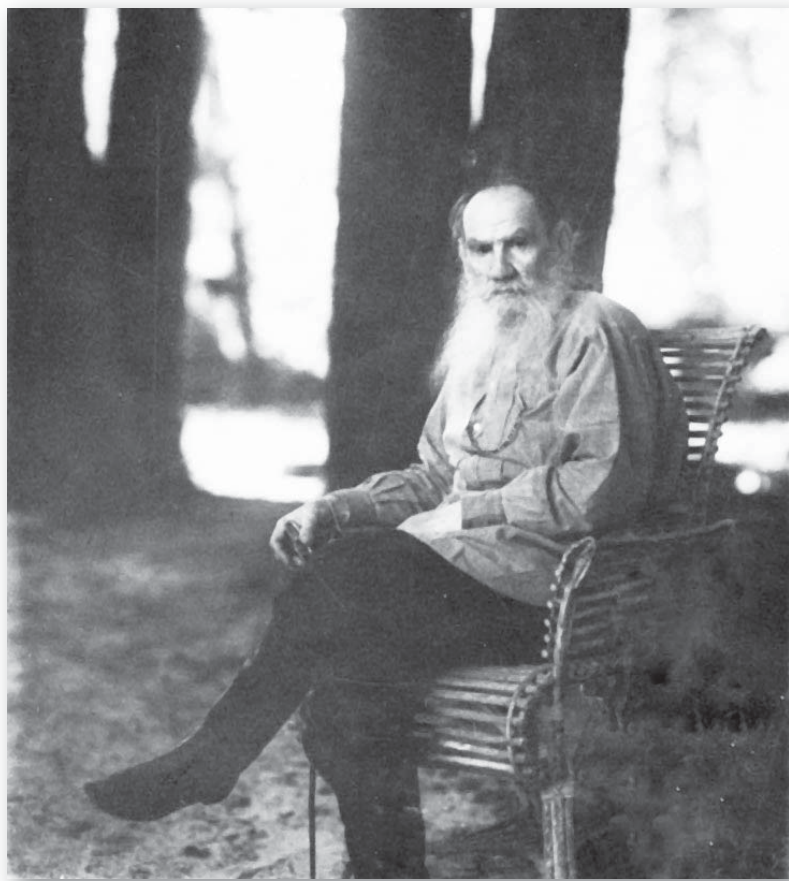
22 октомври, Карлово
Христо Колев

Философията на Толстой

» » продължава от миналия брой

С излизането от кризата през втората половина на 70-те години на XIX век започва нов етап в живота на Толстой. Схващанията му, изказани в публицистичните творби и изразени в цялостното му художествено творчество, представляват една много широка философска система – философията на живота на Толстой, в която, наред с нравствено-религиозното му учение, присъства и философия на историята, социална философия с елементи на политическата икономика и социологията, гносеологическа концепция, естетическа теория, педагогическа теория, която може да се характеризира като *педагогически анархизъм*. Наистина, налице е взаимопроникване на идеи между тези елементи, съставляващи философията на живота на яснополянский мъдрец, но при това те запазват своята относителна самостоятелност, както по отношение на тематиката, така и по отношение на стила на мислене. Различните елементи от философията на Толстой със светска тематика получават религиозна окраска, но е налице и обратното, религиозните идеи на Толстой се изпълват с реалистично социално съдържание, насочено против насието в каквато и да е форма, вярата му е лишена от религиозна мистика и обредност, а всичко това го довежда до остър конфликт с официалната църква и държавната власт.

На подстъпите към тази криза, на нейното преживяване и на изхода от нея е посветено автобиографичното съчинение на Толстой „Изповед“, написано през 1879-1881 г. По същото време, през 1879-1881 г., той написва „Критика на догматическото богословие“, а през 1881-1883 г. – „Съединение и превод на четирите евангелия“. Изследванията на Толстой в тези две съчинения служат за основа на написването на получените широка популярност и силен отзвук в Русия и в чужбина други две съчинения: „В какво е моята вяра?“ (1883 г.), в което той противопоставя своята вяра, афиширана в заглавието, на официалната църковна вяра; и „Кратко изложение на евангелието“, в което също излага нравствено-религиозната си философия, но вече като живото-описание на Исус Христос, представен като древен мъдрец-бунтар, като проповедник, подобно на Конфуций и Буда. Така че в евангелието на Толстой няма никакви чудеса, няма нищо свръхес-

тествено. При това в него се набляга на комунистическите идеи в ранните християнски общини. То започва с думите: „Иисус е бил син на неизвестен баща. Като не знаел баща си, още в детските си години наричал свой баща Бога. По това време в Юдея е бил пророк Йоан. Той говорел, че ако хората изменят живота си, ако считат всички хора за равни помежду си, няма да си вредят, а ще си помагат един на друг, то Бог ще слезе на земята и на земята ще се установи неговото царство.“¹

През есента на 1881 г. Толстой се премества заедно със семейството си в Москва. Там той живее в близост до фабрики, от ранни зори до вечерта редовно слуша зловецкия вой на техните сирени и е впечатлен от излизаните от тях тълпи работници. Още с преместването си от Казан в Ясна поляна Толстой е проявявал съчувствие към бедните селяни, стараел се е да им помага, но сега се среща с бедност от нов тип, която го разтърсва. Справедливостта изисква да се подчертае, че тази криза у автора на „Изповед“ играе не по-малка роля от предшестващата в развитието на неговата философия на живота – в следващите си съчинения той вече говори не само за бедните селяни, но и за капитализма, за капиталистическата експлоатация на работниците. За да се запознае по-отблизо със спецификата на градската бедност и да търси пътища за нейното преодоляване, Толстой се включва в преписа на населението, проведено на 23-25 януари 1882 г., като за целта избира един от най-бедните райони на Москва, а след приключването му про-

дължава тези си наблюдения, като посещава известни домове за бедняци. Върху основата на такъв печален емпиричен материал той написва съчинението си „А какво трябва да правим?“ („Так что же нам делать?“, 1884-1886 г.), което с право може да носи като свое подзаглавие заглавието на знаменития труд на Прудон „Философия на мизерията“. Първите раздели на труда имат характер на емпирично социологическо изследване на градската бедност, а в следващите раздели се търсят нейните причини с оглед преодоляването ѝ, при което се засягат редица проблеми на теоретичната социология, политическата икономика, историята, на остра критическа оценка се подлага ролята на църквата, науката и изкуството за замазване и оправдание на съществуващата социална несправедливост, пораждаща бедността. А що се отнася до отговор на въпроса, поставен в заглавието на книгата, авторът умело се въздържа да му дава собствена формулировка, като вместо това поставя за нейно мото три подходящи текста от евангелията – т. е. оня документ от древността, който официално е приет за морален кодекс на общественото устройство и в който намират израз комунистическите идеи на ранните християнски общини, първата от които е: „И го пита народът, какво трябва да правим? И той им каза в отговор: у когото има две грехи, да даде едната на нямания; и този, който има повече храна, да направи същото.“

Като продължение на мислите, развити в „Моята вяра“, вземайки предвид многобройните отзиви на при-

върженици, зададени към него въпроси и критики по нейното съдържание, Толстой пише книгата си „Царството Божие е във вас“. Главната тема в нея е отхвърлянето на насието, в каквато и да е форма, в съвременното общество и по силата на това обстоятелство тя е наситена с идеи в духа на анархизма. Особено характерен в това отношение е раздел X, който започва с изречението „Християнството в своето истинско значение разрушава държавата“ и в неговите рамки Толстой разглежда различни страни на въпроса за премахването на държавната власт, третирана от него като форма на насилие.

Развивайки по-нататък идеите от споменатите по-горе книги в редица нови съчинения, както и в брошури, посветени на актуални теми, през 1897-1898 г. „великият писател на руската земя“ (Тургенев) публикува в сп. „Въпроси на философията и психологията“ трактат по естетика: „Що е изкуство?“. В него той рязко се противопоставя на схващания от рода на „изкуство за изкуството“ – главното в изкуството е неговата социална функция и именно от тази гледна точка характерен на нейното изпълнение от едно или друго конкретно произведение на изкуството е главният момент в критериите за неговата оценка. При това, предназначението на изкуството, както и на философията и науката, е да служи на народа. Като изхожда от такава принципна позиция, трактовката на естетическите проблеми в съчинението се преплита с трактовката на социални проблеми и съответно острата критика, която Толстой прави на съвременното нему изкуство, неминуемо се преплита с остра критика на съвременното му обществено устройство.

Особено място в драматичното творчество на Толстой заема пиесата „Живият трун“ (1900 г.), поставена на сцената за първи път на 28.11.1911 г. от К. С. Станиславски и В. И. Немирович-Данченко в МХАТ, а пет дни след това и в Александринския театър в Петербург от В. Е. Мейерхолд и А. Л. Загаров, а след това е поставена в други градове на Русия, както и в Австрия, Германия, Англия, Франция, САЩ, България, Норвегия, Италия и други страни.

Като се ръководи от схващането, че изкуството трябва да служи на народа, което предполага то да бъде достъпно за народа, както по своето съдържание и фор-

ма, така и във финансово отношение, Толстой от една страна помага за създаването на издателски кръжец „Посредник“, който печата в масов тираж малки евтини книжки с поучително съдържание, а от друга – той самият се заема да пише кратки разкази на прост, разбираем за най-широките маси език, които публикува чрез споменатото издателство. Така възниква цяла серия „народни разкази“ от Толстой, в които са възпътени в художествена форма редица елементи от неговата философия на живота.

Воден от все същия стремеж да служи на народа, Толстой с увлечение и радост отдава много сили и време през последното десетилетие на живота си за съставянето на три книги, всяка от които цялостно представя неговата философия на живота в една твърде своеобразна форма, даваща ни основание да говорим за създаване на нов жанр в литературното му творчество. Става дума за философската трилогия „Кръг четива“ („Круг чтения“, в два тома, първо издание през 1906 г., второ, преработено издание през 1910-1911 г.), „За всеки ден“ („На каждый день“, 1909 г.) и „Пътят на живота“ („Путь жизни“, завършена на 10.10.1910 г., т. е. месец преди смъртта му, излязла от печат посмъртно през 1911 г.).²

В „Пътят на живота“ от особен интерес при разглеждането на анархическите мотиви във философията на Толстой са главите XIII-XVII, съответно озаглавени: „Неравенството“, „Насилието“, „Наказанието“, „Тщеславието“, „Суеверието на държавата“, като при разглеждането на тези въпроси са включени афоризми от Прудон, Бакунин и Кропоткин.

Толстой представя философските си схващания по различни въпроси на живота в множество съчинения в различен контекст и чрез различни литературни форми. В следващата, заключителна част на представянето на Толстой ще се опитаме да ги обобщим в една система, като наблегнем на анархическите мотиви в тях. •

(Следва)

Ст. н. с. / ст.

г. ф. н. Борис Чендов

БЕЛЕЖКИ

¹ Толстой Л. Н., Краткое изложение евангелия. В: „Евангелие Толстого – избранные религиозно-философские произведения Л. Н. Толстого“, Изд. „Новости“, Москва, 1992 г., с. 17.

² Ср. Николокин А. Н., Заветное мудреца. В: Л. Н. Толстой, Путь жизни, Изд. „Высшая школа“, Москва, 1993 г., с. 11-17.

МИЛА РОДНА КАРТИНКА

Капитализъм и фашизъм

» » продължава от страница 7

Джон Атанасов не знае български език, светът щеше да се срине или на нас щеше да ни стане нещо?! Конкуренцията като средство за еволюция не се прилагаше, но в пропаганден план първенството беше издигнато на пиедестал, като се започне от ударниците в ТКЗС-то и се свърши с футболните отбори. Какво му е великото на това някой да работи по 12-13 часа на ден или на това отборът на ЦСКА да набие отбора на Ливърпул, не ставаше много ясно, но ставаше ясно, че и ние не падаме по-долу от другите. Сякаш един човек, един народ може да заслужи съществуването си, само като се измерва с другите, било на футбол, било на война.

В по-нови дни се забелязва развитие на този подход към света, издигане на образа на българската нация (вече не е модерно да сме народ) до нещо, което представлява ценност само по себе си. При упадък на „социалистическия“ морал, при очевидната морална импотентност на капиталистическата мантра „няма никаква алтернатива“, „елитът на нацията“ трябваше да издигне нещо, което да го осмисля като елит. И това, разбира се, е нацията. В една страна, в която масата от хората се обиждат на „мишок“, „мизерник“ и „нещастник“, трябва да има нещо, което да ги кара да се чувстват по-велики от останалите. „Нацията“ е много удобна за тази цел. Всички сме една нация – и онези, които държат мотиката, и онези, които държат камшика. Всички работим за бъдещето на нацията (нищо, че някои дебелеят за сметка на нейното бъдеще). Всичко уж общо е национално (всъщност – на самообявилите се „елит“, но той също е „на нацията“).

Тези настроения биват прокарвани уместно и неуместно, пряко и непряко. Пряко биват изразявани от уж националистическите политически структури, които, освен по есенцията на реториката, не се различават практически от вече улегналите партии тип БСП, ДСБ и прочие, поне на думи. Непряко биват изразявани много по-масово, в медиите например.

Когато Жени Калканджиева се жени, тя не е една от най-хубавите „жени“, а една от най-хубавите „българки“. Все едно, че за вас или мен има някакво значение, че една маркова фръцла била родена и си въртяла бизнеса „у нас“. Когато Максим Стависки блъсне някого, той трябва да бъде внимателно огледан, защото „бил направил мно-

го за България“. За България, за името, е направил много, но ако нямате нужда да се чувствате по-велики от останалите, щото сте българи, едва ли ви пука особено, че на гърба му е пишело Bulgaria, докато си е въртял акселите. Когато някой българин стори нещо полезно, заглавията са „Наши огнеборци спасиха гръцко село“, но когато в Сандански се върши проституция, същите заглавия са „Гърци ни спретнаха „Биг Брадър“. Медиците също бяха невинни, защото са „наши“ – всъщност, те бяха оправдани, защото са „наши“, иначе никой не си направи труда да ни обясни в какво точно ги обвиняват.

Може би най-лошото е, че малко от читателите и още по-малко от журналистите считат горното за ненормално. В едно общество, в което толерантността и съпричастността уж са общоприети ценности, практически всеки има нужда от повдигане на самочувствието, не на фона на собственото си усъвършенстване, а на фона на мизерията на останалите. А когато останалите започнат и да носят вина за мизерията, фашизмът става твърде откровен.

От друга страна, в наши дни не е обидно да наречеш някого капиталист. Капиталистическият морал се приема като аналог на демократично мислене – когато говорят за демокрация по нашите медии, обикновено разбират точно капитализъм в парламентарна държава. В енциклопедията пише: „Капитализъм е социална система, базирана на частната собственост и равните права на индивида“. Тук отново ще поправа малко „официалната“ дефиниция. Правата на индивидите няма как да бъдат равни, защото големината на собствеността определя и големината на правата на разпореждане с нея. Тоест, няма как хората да имат равни права върху нещо, при положение, че то е частна собственост. Колкото по-висок е дялът на частната собственост в едно общество, толкова по-малко са реално равните в него. Тук идеолозите на капитализма излизат със следното увъртане на понятията и на практика се декларира като фашисти: правата са равни в този смисъл, че всеки има равно право да придобива частна собственост; ако някой не успее да придобие колкото останалите, значи или е неспособен, или е мързелив, за което може да се сърди само на себе си, а не на системата. Или по-просто казано, те се борят за система, в която всеки гледа да извлече максимална полза за себе си; полза-

та се изразява чрез частна собственост, следователно чрез право за вземане на решения; по-слабите, били те по-безполезни или не, имат по-малко собственост, следователно по-малко права; по-силните имат повече права; това е справедливо, защото никой на никого не е виновен, че е по-слаб от останалите.

Според Българското общество за индивидуална свобода (има такова чудо), „капитализъм е свобода и свободата е капитализъм“. За съжаление, това също се нуждае от поправка, трябва да звучи като „капитализъм е принудата да обедняваш и принудата да обедняваш е капитализъм“. Откъде идва принудата? За да не бъде никой на никого виновен (почти) всички права извън собствеността да са равни, се грижи нещото наречено държава. Макар тя да не се предполага да се меси в случаи, когато се опира до частна собственост, тоест, до управлението на ресурсите, капитализъм не може без нея. „Защото за да живее, капитализъм се нуждае от правила на играта, от управление на закона“. Именно този закон гарантира основното право, което притежаваш, правото да богатееш (в повечето случаи, на чужд гръб). Тук и реално свършва едната свобода – това единствено право на капитализма ограничава много по-естественото и елементарно право на хората в едно общество да вземат решения за всяко от благата, добити в него. Реално хората се разделят на имащи повече права и по-малко права, тоест, на имащи повече и по-малко свобода. Това, че по-свободните стават все по-свободни, а потиснатите – все по-потиснати, е обект на друга статия. Нашият народ я е обобщил в поговорката „пари при пари отиват“.

Милата родна картинка наистина е добър източник за подобни заключения. Без да подлагам на съмнение полезността на нашите „бизнесмени“ за обществото, без да се подсмивам на безценните им качества и явното им превъзходство над останалите, ще посоча само, че те са отделени като Общество в обществото. Ако щете, Общество, което обществото наблюдава с истински интерес и му се възхищава. Според статистиката у нас около 10% са хората от така наречената средна класа, 10% са новобогаташите от гореспоменатото Общество и останалите са просто публика в републиката.

Най-тъжното е, че Обществото се възприема като елит, хора с почти синя кръв,

по-драгоценни и априори преважни индивидуалности, а публиката е доволна да бъде публика, да бъде управлявана от Обществото с обещания един ден да посине и нейната кръв. Хляб и зрелища, ако няма хляб – повече зрелища, ако няма и зрелища – най-вече обещания. Обещания, че един ден и ние ще бъдем забележими като тях – хората с пари, хората с власт, хората със синята кръв от синия екран. Показателен е фактът, че дори появяването по телевизията, нареждането сред Обществото, ти дава надежда да се наредиш сред управляващите. Такъв е случаят например с Недялко от Биг Брадър, спряган за кмет на град Ямбол, именно заради появяването му на телевизионния екран.

В банановите и полубанановите републики като нашата, самочувствието на масите е смачкано готам, че голяма част от тях живеят с проблемите, мечтите и копнежите на Обществото. В собствения им мизерен живот няма място за мечти и копнежи, а решението на сивите ежедневни проблеми практически не зависи от тях. Затова те бягат в света на скъпите коли, дългите крака и синята кръв – там е забавно, шарено и безболезнено. Когато обиждат някой себеподобен, го наричат „мишок“, „нещастник“ и „мангал“, а когато ги тъпчат управляващите и богаташите, си мълчат. За тях е съвсем нормално хората да бъдат разделени на значителни и незначителни, на потискащи и смачкани. Единствената им мечта е да успеят да се нарежат в Обществото, в средите на потисниците.

Когато се съсредоточим върху елитарната страна на капитализма, върху „правото“ на някой да има повече права от другите и когато погледнем фашизма в по-широк план, а не като проявление на империализма на Италия и Германия, виждаме, че социалната система и социалното поведение са твърде свързани.

Капитализъм проповядва и поддържа елитаризъм, правото на някой да притежават повече от останалите, защото са по-способни по един или друг начин от тях. Този капиталистически елит се обособява в условията на уж свободния пазар, като критерият е елементарен – колкото повече натрупаш, толкова по-велик си. От своя страна фашизмът търси признак да раздели хората на важни и незначителни, на елит и баластра. В капиталистическата система признакът стои в основата на Обществото, той е умението да

трупаш пари. На тази почва фашизмът на имотните класи избуява под различни форми. Най-елементарната му проява е така нареченият „фейс-контрол“ на публичните места, до които не те допускат, ако не си със съответния външен вид. Още по-откривена проява е съществуването на понятия като „висше общество“ или „елит“, които по правило се отнасят за хора с огромни финансови възможности или допускани в тяхното общество лица. Фашизмът на експлоататорската класа започва с триметровите бетонни огради покрай имотите им и свършва с бляскавите корици на списанията и вечерните балове в Бояна.

От своя страна фашизмът, като проповядващ превъзходство на едни хора над други, се нуждае от икономическа система за реализиране на превъзходството в материалния свят. Очевидната система е аристократичната – дадени хора управляват дадени ресурси, без да дават сметка на когото и да било. Тя е гениално проста, но има един сериозен недостатък пред лицето на идеолозите на превъзходството – не утвърждава критерий за подбор. За да бъде оправдано това превъзходство, то трябва да бъде непрекъснато доказано. Тук идва на помощ подходът на „либералния пазар“, при който умението да експлоатираш е фетишизирано до право да управляваш. Така че в наши дни, когато достъпността и развитието на науката са ни научили да подлагаме на съмнение всичко, капитализъм се оказва поудачна почва за съществуване на фашистко общество, отколкото елементарният аристократизъм, крепял се основно на религиозните и моралните предрасуди.

Като утвърждаваме капиталистическата система в икономиката, ние малко или много утвърждаваме и фашисткия морал – правото на едни хора да управляват безконтролно живота на другите. Дали това става с лумпенизирани отряди на улицата, с продадени адвокати в съда или със залезени мениджъри във фабриката, фашизмът не е по-малко фашизъм. Когато те изрита от работното място, защото не си бил облечен по вкуса на управителя, няма да е толкова страшно, колкото в „трудовете лагери за превъзпитание на мързеливите и враждебните“. Но принципът на потискане е същият. Ако не се научим да го разпознаваме и да го отричаме, светът ни все-повече ще приличва на „трудова възпитателно обществено“.

Златко

ЧЕТЕМ ДЕБЕЛИ КНИГИ

Речникът на Хагбарг Селин

СВОБОДЕН ПАЗАР: онова състояние на обществото, при което всички стопански дейности произтичат от доброволен избор без принуда.

ДЪРЖАВАТА: онази институция, която възпрепятства свободния пазар чрез пряко упражняване на принуда или предоставяне на привилегии (подкрепени от принуда).

ДАНЪК: онази форма на принуда или възпрепятстване на свободния пазар, в която държавата събира такса (данъкът), която ѝ позволява да наема въоръжени сили, за да упражнява принуда при защитата на привилегиите, а също така да участва в най-различни войни, авантюри, експерименти, „реформи“ и други подобни, но не за своя сметка, а за сметка на „своите“ поданици.

ПРИВИЛЕГИЯ: от латински *privi* (частен) и *lege* (закон). Предимство, предоставено от държавата и защитавано с нейните сили за принуда. Закон за частна изгода.

ЛИХВАРСТВО: онази форма на привилегия или възпрепятстване на свободния пазар, в която една държавно подкрепяна група монополизира паричните средства и съответно взема такса (лихва) – пряка или непряка – от всички или повечето стопански дейности.

РЕНТИЕРСТВО: онази форма на привилегия или възпрепятстване на свободния пазар, при която една държавно подкрепяна група „притежава“ земята и съответно взема такса (рента) от онези, които живеят, работят или произвеждат на земята.

МИТО: онази форма на привилегия или възпрепятстване на свободния пазар, при която стоките, произведени извън държавата, не се допускат да се конкурират на равни начала с произведените в държавата.

КАПИТАЛИЗЪМ: онази организация на обществото, включваща елементи на данък, лихварство, рентниерство и мито, която отхвърля свободния пазар под претенцията, че го олицетворява.

КОНСЕРВАТИЗЪМ: онази школа от капиталистическата философия, която декларира вярност към свободния пазар, а същевременно поддържа лихварството, рентниерството, митото и понякога данъчното облагане.

ЛИБЕРАЛИЗЪМ: онази школа от капиталистическата философия, която се опитва да поправи несправедливостите на капитализма, като добавя нови закони към съществуващите. Всеки път, когато консервативните прокарват закон, създаващ

привилегии, либералите прокарват друг закон, видоизменящ привилегиите, което води консерваторите до прокарване на по-изпипан закон, възстановяващ привилегиите и т. н., докато „всичко, което не е забранено, е задължително“ и „всичко, което не е задължително, е забранено“.

СОЦИАЛИЗЪМ: опит за премахване на всички привилегии чрез пълно овластяване именно на силата на принудата за привилегиите – държавата, – като по този начин капиталистическата олигархия се превръща в държавен монополизъм. Белосване на стена с черна боя.

АНАРХИЗЪМ: онази организация на обществото, при която свободният пазар действа свободно без данъци, лихварство, рентниерство, мита или други форми на принуда или привилегии. ДЕСНИТЕ АНАРХИСТИ предпочитат, че в свободния пазар хората доброволно ще предпочитат по-често да се съревновават, отколкото да си сътрудничат. ЛЕВИТЕ АНАРХИСТИ предпочитат, че в свободния пазар хората доброволно ще предпочитат по-често да си съревновават. •

Откъс от The Illuminatus! Trilogy, Robert Anton Wilson and Robert Shea.

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 01.11.1894 г. съвът в Париж осъжда Пол Рекло – племенник на Елизе Рекло – на 20 години затвор.
- На 05.11.1895 г. в Лом е роден видният български анархист Петър Лозанов (Перчо).
- На 08.11.1944 г. в Радомир е проведена възстановителна конференция на Югозападния съюз на Ф.А.К.Б.
- На 08.11.1889 г. в Гуляй Поле (Украйна) е роден легендарният революционер и анархист Нестор Иванович Махно.
- На 11.11.1974 г. в Париж в емиграция умира един от старите идеолози на анархизма в България Иван Рачев Иванов (Иван Правдолюбов).
- На 11.11.1887 г. в Чикаго са обесени борците за осемчасов работен ден („Чикагските мъченици“).
- На 17.11.1987 г. в София умира анархистът Трухчо Ниолов Трухчев, прекарал дълги години във фашистките и болшевишките затвори и концлагери.
- На 17.11.1858 г. умира Робърт Оуен.
- На 18.11.1923 г. в София излиза анархокомунистическия вестник „Протест“.
- На 20.11.1936 г. при защитата на Магруд е убит легендарният

анархист Буенавентура Дурути.

- На 22.11.1870 г. в Магруд започва да излиза безвластническият вестник „Борба“.
- На 23.11.1792 г. в Париж е основана първата комуна във Франция.
- На 23.11.2004 г. в с. Хърсово (Благоевград) почива анархистът Д-р Любен Янкулов, преминал през болшевишките лагери Богданов дол и Белене.
- На 25.11.2004 г. в Благоевград почива анархистът Атанас Мечкаров.
- На 27.11.1901 г. в Огдин са обесени анархистите Слави Мерджанов, Бедрос Серемджиян и Онук Торосиян, заловени след жестоки престрелки с турските власти във връзка с покушението срещу Нури бей – син на едър турски феодал.
- На 28.11.1997 г. в Търговище почива анархистът Иван Стоев Стойчев на 85 г.
- На 30.11.1914 г. умира испанският теоретик и безвластник Анселмо Лоренцо.
- На 30.11.1943 г. в лагера „Бендрок“ (Белгия) е убит анархистът Тодор Ангелов „Божаната“, участник в съпротивата и национален герой на тази страна.

АНАРХО РАДИО ПРОГРАМА ДИВЕРСИЯ В ЕФИРА

Денонощието има само 24 часа. Искате ги всичките. Малкото предаване става голяма програма. След като повече от година разкъсваше ефирната радиоскука в съботния следобед, екипът на предаването реши да прави 24-часова програма в Интернет. Можете да слушате пробното излъчване на адрес:

<http://a-bg.net/dve.m3u>

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

Федерацията на анархистите в България предлага следните заглавия на анархистка литература на достъпни цени:

КНИГИ:

1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	1 лв.
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	1 лв.
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	1 лв.
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	1 лв.
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x1 лв.
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	1 лв.
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	1 лв.
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	1 лв.
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	1 лв.
10. Антиистория славянобългарска – Г. Константинов	1 лв.
11. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	3 лв.
12. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	5 лв.
13. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	3 лв.
14. Нечути песни – Кръстьо Г. Хаджиев	3,50 лв.
15. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	2 лв.
16. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	5 лв.
17. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	2 лв.
18. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	5 лв.
19. Хляб и свобода – П. Кропоткин	4 лв.
20. Ставайте, робове – Г. Константинов	5 лв.
21. Къде са преминали моите 80 години – Иван Дрънгов	2 лв.
22. Досие на обект №1218 – Александър Наков	2 лв.
23. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	6 лв.
24. Одисеята на един анархист – Славейко Павлов	4 лв.
25. Агски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x5 лв.
26. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	5 лв.
27. Един проект за социална революция – ФАФ	2 лв.
28. Спомени – Стоян Цолов	5 лв.

БРОШУРИ:

1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	0,50 лв.
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	0,50 лв.
3. Що е анархизъм?	0,50 лв.
4. Отговор на една вярваща – С. Фор	0,50 лв.
5. За общината	0,50 лв.
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	0,50 лв.
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	1 лв.
8. Килифарево народно въстание и килифарева чета	1 лв.

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от Александър Методиев Наков, Перник, ул. „Република“ №4, тел. 076-631 388.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Станчо Кърпаров, с.Бъта	12лв.
2. Иван Н. Йотов, Варна	10 лв.
3. Тико Йосифов, Франция	10 лв.
4. Костадин Зяпков, Пазарджик	40 лв.
5. Тодор Иванов, София	20 лв.

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б О Б Б А Д, К Л О Н П Е Р Н И К
Ф А Б Б Л А Г О Д А Р И З А О К А З А Н А Т А П О Д К Р Е П А !

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения! Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

уебсайт на ФАБ:
уебсайт на „Свободна мисъл“:
имейл на ФАБ:

www.a-bg.net
sm.a-bg.net
fab@a-bg.org

телефони за връзка с ФАБ

0884 699 743

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

отговорен редактор:
предпечатна подготовка:
печат:

А. Ванчев
Свободна мисъл
Унискорп ООД

АБОНАМЕНТ 2007

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв.; за 6 месеца – 3,00 лв.; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

СВОБОДНА МИСЪЛ

Каталожен номер 649

